

ΧΑΓΓΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ»

VI

Τῆς καλῆς μου, ταξειδεύοντας,
 Κάποτε ἦδρα τῆ φαμίλια,
 Κ' οἱ γονιοὶ τῆς κ' ἡ ἀδερφοῦλα τῆς
 Κοπλιμέντα μοῦ εἶπαν χίλια.

Ρώτησαν γιὰ τὴν ὑγεία μου,
 Πῶς στὰ ξένα εἶχα περάσει
 Κ' εἶπαν διόλου πῶς δὲν ἄλλαξα,
 Μοναχὰ ποῦ εἶχα χλωμιάσει.

Γιὰ τίς θεῖες τοὺς ἐγὼ ρώτησα,
 Τὴν παλιά μου τὴν παρέα
 Καὶ γιὰ τὸ μικρὸ σκυλάκι τοὺς,
 Ποῦ ἀλυχοῦσε τόσο ὄραϊα.

Ρώτησα καὶ γιὰ τὴν ὑπαντρη
 Θυγατέρα, ποῦ ἀγαποῦσα,
 Καὶ φιλόφρονα μοῦ ἀπάντησαν
 Ὅτι τώρα εἶναι λεχοῦσα.

Τοὺς εὐχήθηκα μ' εὐγένεια,
 Καὶ πολὺ συγκρατημένα
 Νὰ τῆς ποῦνε, παρακάλεσα,
 Χαιρετίσματα ἀπὸ μένα.

Ἡ ἀδερφοῦλα τῆς μᾶς διέκοψε:
 Ἦ ὁμορφο σκυλάκι ἐκεῖνο,
 Σὰ μεγάλωσε, τρελάθηκε
 Καὶ τοὺς πνίγηκε στὸ Ρῆνο.

Ἄ πῶς μοιάζει τῆς ἀγάπης μου,
 Σὰ γελά πρὸ πάντων πόσο!
 Τὰ ἴδια μάτια ἔχει, ποῦ μ' ἔκαναν
 Δυστυχῆς νὰ γίνω τόσο!

(*Απόδοση)

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ